

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: **J. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 16. 11. 2016, č. j. JMK 169009/2016,
sp. zn. S-JMK 163617/2015/ODOS/Fö, ve věci správního deliktu provozovatele vozidla,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 10. 2015, č. j. MR-S 4169/15-ODO KRAL/11, sp. zn. MR-S 4169/15-ODO KRAL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se jako provozovatel vozidla registrační značky x, měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť jízda předmětného vozidla byla zadokumentována dne 6. 3. 2015 v 11:51 hod. na ul. Brněnská 384 v obci Rosice, kdy nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlosti 61 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přičemž takové porušení povinnosti vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah správního spisu

/průběh správního řízení/

3. Postup správního orgánu I. stupně vycházel z oznámení přestupku ze strany Městské policie Rosice ohledně popsaného porušení povinnosti. Na základě tohoto oznámení vyzval dne 19. 3. 2015 správní orgán I. stupně provozovatele vozidla (žalobce) k uhrazení určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž jej současně poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče, jenž v době přestupku vozidlo řídil. Žalobce (prostřednictvím zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o.) na popsanou výzvu reagoval podáním ze dne 6. 8. 2015 tak, že auto v předmětné době užíval a řídil L. Y., nar. X., bytem P. 15, P. 1. Správní orgán I. stupně na uvedené reagoval tak, že do správního spisu založil doklad o doručování (doručenku) adresovánu právě panu L. Y. v jiné věci, když zásilka nebyla doručena a poštovní doručovatel zaškrtl, že adresát je na uvedené adrese neznámý a také sdělení KŘP hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, že na adrese uvedeného cizince byla provedena pobyťová kontrola s výsledkem, že tento je na uváděné adrese neznámý; policie dále doplnila, že panu L. Y. byl již v roce 2011 udělen příkaz k vycestování. Správní orgán I. stupně následně odložil řízení ve věci přestupku nezjištěného řidiče a vydal příkaz, jímž žalobci stanovil pokutu za předmětný správní delikt ve výši 1 500 Kč, proti němuž podal žalobce odpor. Po podání odporu byl žalobce písemností ze dne 9. 9. 2015, č. j. MR-S 4169/15-ODO KRAL/9 vyrozuměn o pokračování ve správním řízení, dále o tom, že dne 12. 10. 2015 v 15.00 hod. bude prováděno dokazování listinami obsaženými ve správním spise mimo ústní jednání a dále byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení důkazů. Správní orgán I. stupně následně mimo ústní jednání provedl důkazy listinami obsaženými ve správním spise, vč. příslušné dokumentace (fotografie); žalobce ani

jeho zástupce se nedostavili. Následně správní orgán I. stupně uzavřel, že přestupek nezjištěného řidiče byl na základě těchto podkladů náležitě prokázán a vydal shora popsané prvostupňové rozhodnutí.

4. Žalobce reagoval podáním blanketního odvolání, jež na výzvu správního orgánu I. stupně podáním ze dne 17. 12. 2015 doplnil. V doplnění odvolání namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, že správní orgán I. stupně neměl vést správní řízení se žalobcem, ale zahájit přestupkové řízení s osobou řidiče, jež mu byla známa. Žalovaný podané odvolání zamítl, neboť prvostupňové rozhodnutí shledal správným a zákonným. Ústní jednání v dané věci nebylo potřeba nařizovat, neboť nebyly splněny podmínky dle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařizovat ústní jednání, rovněž dokazování není nutné provádět výlučně při ústním jednání. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Pokud jde o možné zahájení přestupkového řízení s konkrétním řidičem vozidla, podle žalovaného bylo opakované sdělení uvedené osoby účelové. Správnímu orgánu I. stupně se tedy nepodařilo zjistit takové skutečnosti, jež by odůvodňovaly zahájení přestupkového řízení, a proto byla věc zákonně odložena

III. Žaloba

5. Žalobce se závěry žalovaného jako odvolacího orgánu nesouhlasil a proti jeho rozhodnutí podal správní žalobu, ve které vznesl následující námítky:
6. Předně namítal, že porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle žalobce v napadené věci bylo měřeno zařízením Ramer 10T, u kterého správní orgán nijak neprokázal, že by bylo používáno bez lidské obsluhy. Použitý rychloměr není automatem, neboť se nepochybně jedná o přenosný rychloměr, který byl před měřením rychlosti na místo měření přivezen strážníky, ti byli na místě přítomni a po měření zase přístroj odvezli. Předmětný rychloměr také nepochybně vyžaduje obsluhu k zapnutí přístroje i nastavení – volbě režimu měření. Žalobce odkázal i na návod k obsluze předmětného přístroje, které rovněž navrhl provést k důkazu. Žalobce také namítal, že se uvedenou otázkou správní orgány blíže nezabývaly a vycházely jen z doplnění oznámení přestupku, které má však povahu pouhého úředního záznamu, který jako jednostranný úkon, stejně jako samotné oznámení o přestupku, sám o sobě nemůže obstát. Na jiném místě žaloby pak ještě žalobce v souvislosti s předmětným rychloměrem požadoval přezkoušení tohoto přístroje podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii, a to v součinnosti s jeho uživatelem.
7. Správní orgán I. stupně podle žalobce dále zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ačkoli mu žalobce poskytl potřebnou součinnost, správní orgán I. stupně se ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení. Správní orgán I. stupně zjevně vycházel z podkladů známých mu z úřední činnosti, v takovém případě měl ale dát žalobci možnost se s těmito seznámit. Žalobce tak mohl vysvětlit, že opakované řízení vozidel různých provozovatelů lze vysvětlit tím, že pan Y. byl častým zákazníkem zmocněnce, který provozuje tzv. car

sharing, tj. pronájem vozidel mezi jednotlivými vlastníky a třetími osobami. A to, že se panu Y. nedařilo doručovat v minulosti, neznamená, že by to to nebylo možné v tomto případě. Správní orgán I. stupně se měl minimálně pokusit zaslat panu Y. výzvu k podání vysvětlení. Případně měl alespoň předvolat žalobce, neboť ten byl ochoten kdykoli poskytnout další informace. Ani skutečnost, že osoba je označena za správně vyhoštěnou pak podle žalobce neznamená, že se na území ČR skutečně nevyskytuje. Konečně, pokud žalovaný odkazoval i na jiná správní řízení, tyto nijak nekonkretizoval.

8. Žalobce namítal i postup žalovaného, který potvrdil prvostupňové rozhodnutí, aniž by mu předcházelo ústní jednání, ačkoli toto žalobce namítal již v odvolání. Takový postup přitom žalobce zkrátil na jeho právu vyplývajícího z čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Měl právo, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti (přítomnosti obhájce) a aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům. Obviněný z jiného správního deliktu má právo na obdobný standard jako obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce odkázal jednak na § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35 a především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, jenž je podle žalobce na věc zcela přílehlavý. V posledně zmíněném rozsudku byla jednoznačně vyjádřena povinnost konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. I kdyby navíc správní orgán I. stupně seznal, že není nutné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce, provádění důkazů v nepřítomnosti žalobce bylo jednoznačným porušením zásady bezprostřednosti. Žalobce měl právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se dokazování mimo ústní jednání.
9. Žalobce namítal také protiústavnost samotné skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a především pak povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče a zajistit, aby tento dodržoval stanovené povinnosti. Absolutní odpovědností provozovatele dochází k zásahu hned do několika jeho základních práv.
10. Konečně závěrem pak žalobce zpochybnil vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí pro jeho neurčitost; konkrétně pak přestupku, jehož se dopustil nezjištěný řidič vozidla žalobce, neboť není zřejmé, v jakém směru vozidlo mělo jet a rovněž nebylo prokázáno, že se jednalo o obec ve smyslu zákona o silničním provozu – nebylo prokázáno, že se jedná o zastavěné území. Ani ze snímku není patrné, kde došlo ke změření.
11. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. K námitce, že měření rychlosti nebylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem, žalovaný uvedl, že z oznámení o přestupku a jeho doplnění jednoznačně vyplývá, že zařízení pracovalo v automatizovaném režimu. Jakékoliv další dokazování v tomto směru bylo nadbytečné. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2016, č. j. 31 A 3/2015-37, podle kterého je podstatné to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel. K požadavku žalobce na ověření přístroje žalovaný uvedl, že byl ověřen autorizovaným metrologickým střediskem, proto není nutné, aby byl přístroj znovu přezkoušen.
13. Žalovaný k postupu správního orgánu I. stupně a učinění nezbytných kroků ke zjištění řidiče vozidla žalobce uvedl, že sděleného řidiče není možné dohledat v centrálním registru obyvatel a na uvedenou adresu mu nelze doručovat, což bylo ve správním spise podloženo kopií doručky výzvy k podání vysvětlení. V této souvislosti žalovaný upozornil rovněž na skutečnost, že L. Y. se opakovaně vyskytuje jako osoba řidiče v řízeních, ve kterých jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s. r. o. a některá tato řízení také příkladmo uvedl. Jednalo se tedy o účelové jednání, jehož účelem bylo zhatění zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Podle žalovaného tak správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče. Žalovaný citoval také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46.
14. Jako nedůvodnou označil žalovaný i námitku vztahující se k nenařizení ústního jednání. Zopakoval, že ústní jednání nebylo potřeba nařizovat, neboť nebyly splněny podmínky dle § 49 odst. 1 správního řádu a u správních deliktů není ústní jednání obligatorní. Stejně tak není nutné provádět dokazování pouze při ústním jednání. Rozhodnutí bylo vydáno na základě provedených důkazů listinou, o jejich provádění byl žalobce vyrozuměn. Ve vztahu k potřebě nařizování ústního jednání žalovaný odkázal také na rozsudky Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 a uvedl, že i žalobcem uváděný rozsudek téhož soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30 připouští meritorní rozhodování bez nařízení ústního jednání, stejně tak provádění důkazů mimo něj.
15. K pochybení dle žalovaného nedošlo ani v případě popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Ten je konkrétní a srozumitelný a obsahuje přesné vymezení místa spáchání deliktu – „...na ulici BRNĚNSKÁ 384 v obci Rosice.“ Je tak zcela zřejmé, na jakém konkrétním místě k měření došlo. Žalovaný rovněž odmítl, že by k měření nedošlo v zastavěném území, neboť i tato skutečnost jasně vyplývá z podkladů obsažených ve správním spise, jako je záznam o měření apod.
16. Žalovaný rovněž odmítl namítanou protiústavnost povinnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32.

V. Jednání

17. Jednání ve věci bylo vzhledem k výslovnému trvání žalobce na jeho konání nařizováno na den 31. 5. 2018. K jednání se dostavil toliko zástupce žalovaného, žalobce ani jeho zástupce

se k jednání bez omluvy nedostavili, přestože byli řádně předvoláni – bylo proto jednáno v jejich nepřítomnosti. Po stručném konstatování obsahu spisu, soud vyzval zástupce žalovaného k vyjádření. Ten toliko odkázal na obsah vyjádření žalovaného k žalobě s tím, že žalobu považuje za nedůvodnou.

18. Žalobce ve své žalobě uplatnil dva důkazní návrhy, a to čtení návodu k obsluze měřiče rychlosti Ramer 10T a zajištění přezkoušení použitého rychloměru podle zákona o metrologii. Přes nepřítomnost žalobce u jednání krajský soud z těchto návrhů vycházel, přičemž rozhodl tak, že je neprovede, neboť jsou pro posouzení věci nadbytečné (podrobněji viz níže). Na návrh zástupce žalovaného ovšem soud k důkazu provedl fotografii, která zobrazuje objekt na adrese Brněnská 384, Rosice, s vozovkou a stacionárním měřicím radarovým zařízením.

VI. Posouzení věci

19. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu a který byl doplněn v rámci dokazování, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
20. Žalobce vznesl několik žalobních námitek, soud se však předně zabýval námitkou protiústavnosti samotného § 125f zákona o silničním provozu – tedy institutu odpovědnosti provozovatele vozidla (fyzické osoby) za dodržování silničních pravidel řidičem vozidla. Tento institut byl do zákona o silničním provozu včleněn novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., a to vložением nových §§ 125f, 125g a 125h, s účinností od 19. 1. 2013. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
21. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, touto námitkou se již správní soudy opakovaně zabývaly (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je

nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje. Krajský soud také zdůrazňuje, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Celá otázka pak byla s konečnou platností vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť tyto nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f zákona o silničním provozu proto není důvodná.

22. Dále soud přistoupil k posouzení námítky, že užití měřicího zařízení Ramer 10T není automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy; o této námitce uvažil následovně:
23. Se žalobcem lze plně souhlasit potud, že zákon o silničním provozu v § 125f odst. 2 písm. a) podmiňuje odpovědnost provozovatele vozidla tím, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání). Z uvedeného tak *a contrario* vyplývá, že v případě manuálně ovládaných zařízení provozovatel vozidla za přestupek nezjištěného vozidla neodpovídá – uvedené nepochybně vychází z premisy, že pokud je obsluhou rychloměru (policistou nebo strážníkem) manuálně vybráno konkrétní vozidlo, je policie zároveň schopna toto vozidlo také zastavit a řidiče identifikovat.
24. Z doplnění oznámení o přestupku přitom jednoznačně vyplývá, že měření bylo provedeno přístrojem Ramer 10T, výr. č. 17/0071, a to v automatickém režimu bez obsluhy s výslovným uvedením, že se jedná o stacionární radar. Krajský soud nemá důvod z tohoto podkladu nevycházet; ani ze zákona ani z judikatury správních soudů nevyplývá, že by vůbec nebylo možné vycházet z oznámení (záznamu) o přestupku. „Podle § 137 odst. 4 správního řádu (...) nelze jako důkazní prostředek užít pouze záznam o podání vysvětlení; obdobně podle judikatury nelze čtením úředních záznamů prokazovat skutečnosti, které lze objasnit pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS)” [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35]. Předmětné oznámení o přestupku (jeho doplnění) nadto v tomto případě neslouží jako jediný či klíčový podklad dokládající vinu žalobce, resp. nezjištěného řidiče. V nyní řešené souvislosti je ho potřeba chápat toliko jako úřední potvrzení v jakém režimu bylo měření rychlosti prováděno. Jinými slovy, nejde o jednostranný popis předmětného přestupku (provinění řidiče), ale o objektivní zaznamenání samotného způsobu měření.
25. Skutečnost, že se jedná o automatizovaný stacionární rychloměr, žalobce zpochybnil toliko odkazem na návod k obsluze předmětného přístroje, který měl hovořit o zapnutí a

nastavení přístroje ze strany obsluhy, jakož i na to, že tento přístroj musel být na místo měření obsluhou nepochybně přinesen a po skončení měření také odnesen. Tato tvrzení byla přitom následně vyvrácena důkazem provedeným při jednání, tj. fotografií, která zachycuje stacionární (tedy pevně a nastálo umístěné) měřicí zařízení umístěné u objektu na ul. Brněnská 384, Rosice. Vzhledem k tomu, že toto označení odpovídá popisu skutku uvedenému v prvostupňovém rozhodnutí, je zřejmé, že jde o rychloměr použitý i v předmětné věci. Není tedy pochyb o tom, že se jednalo o stacionární rychloměr.

26. Ostatně samotná podoba měřicího přístroje, skutečnost, zda je instalován na místě měření trvale, nebo jen dočasně (může být umísťován na různých stanovištích) či zda je na místě přítomna i obsluha (hlídka policie) nemá z pohledu odpovědnosti provozovatele vozidla žádnou relevanci. Klíčové je, zda se jedná o měření v automatickém (samostatném) režimu, v jehož případě jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, nebo o měření manuální, kdy dochází k manuálnímu výběru měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.
27. Ke stejným závěrům, byť u typově odlišného přístroje (Ramer AD9T) ostatně dospěl zdejší soud již v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 31 A 3/2015-37, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38 zamítl. V uvedeném rozsudku zdejšího soudu je přílehlavě konstatováno, že „(s)kutečnost (...) že předmětný rychloměr obsluha nastaví, ustaví do správné polohy, vybírá měřicí stanoviště apod. je pro způsob měření (automatický nebo manuální režim) absolutně irelevantní. Zároveň stejná argumentace by byla možná k jakémukoliv rychloměru, protože každý i stacionární rychloměr musí někde nastavit, ustavit do správné polohy a dokonce i vybrat měřicí stanoviště.“. Krajský soud se v nynější věci ztotožňuje i s dalším argumentem, podle kterého nelze mezi automatizovanými technickými prostředky rozlišovat na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělícím kritériem je režim měření, tedy režim automatický, tj. samostatné snímání všech projíždějících vozidel a zaznamenávání jejich rychlosti na straně jedné a režim manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. V tomto případě je zřejmé, že měřicí přístroj fungoval v automatickém režimu.
28. Žalobní námitka zpochybňující, že by přístroj Ramer 10T byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy tak nemohla být úspěšná. Krajský soud přitom vzhledem ke shora uvedenému ani k důkazu neprováděl žalobcem navržený návod k obsluze tohoto přístroje, neboť skutečnosti, které měl podle žalobce prokázat, nemohly nic změnit na povaze přístroje, jako automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – jeho provedení by bylo nadbytečné.
29. Pokud jde o žádost, aby krajský soud přezkoušel předmětný přístroj Ramer 10T, soud odkazuje na obsah správního spisu, v němž je obsažen ověřovací list, jímž autorizované metrologické středisko potvrzuje způsobilost přístroje k měření rychlosti, a to s platností do 12. 6. 2015. Ke spáchání přestupku nezjištěného přitom došlo dne 6. 3. 2015, což znamená, že v době měření disponoval předmětný přístroj řádným ověřením. Příslušné metrologické středisko je sice zřízeno u společnosti RAMET a.s. (tj. výrobce přístroje), nicméně je střediskem autorizovaným, což představuje dostatečné záruky pro řádné

metrologické ověření přístroje. Žalobce sám ostatně nepředložil jedinou indicii, ze které by vyplývalo, že použitý přístroj neměřil přesně.

30. Nedůvodnou je rovněž námitka, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez toho, aby učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán I. stupně sdělení zmocněnce žalobce nepominul, osobou pana L. Y. se zabýval. Vyšel přitom z toho, že v minulosti se této osobě na uvedenou adresu doručovat nedařilo, což doplnil kopií doručanky, která se správnímu orgánu I. stupně vrátila jako nedoručená a sdělením cizinecké policie. Uváží-li soud, že správní orgán I. stupně měl zřejmé povědomí o nedoručitelnosti předvolání z předchozích případů a že ani cizineckou policií nebyla tato osoba na uvedená adrese nalezena (podle záznamů policie byla tato osoba z ČR vyhoštěna), lze akceptovat, že již předvolání v této věci panu L. Y. pro nadbytečnost nezasílal a rovnou přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce).
31. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, „šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepré podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (pozn. podtržení doplněno krajským soudem).
32. V tomto případě nemá krajský soud pochybnosti o opakované nemožnosti panu L. Y. doručovat, což je mu známo především z jeho vlastní činnosti (shora uvedený rozsudek ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29), kdy správní orgán doručoval na nyní uvedenou adresu P. 15, P. 1, obálka se však vrátila zpět s informací, že uvedený je na této adrese neznámý. Poté doručoval i na adresu, kterou zjistil z obchodního rejstříku (K Ž. 7, P. 9). I z této adresy se ovšem obálka vrátila s informací, že je adresát na této adrese neznámý. Vedle toho lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39.
33. S uvedenou osobou řidiče se pak setkal i Krajský soud v Hradci Králové, který ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 30 A 33/2016 - 41, citoval závěr správních orgánů o této osobě následovně: „vzhledem k tomu, že řidiče L. Y. nebylo možno ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky o zjištění pobytu. Dne 18. 5. 2015 obdržel odpověď, že jmenovaný L. Y., st. přísl.: Čínská lidová republika, byl správně vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době cizinec není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.“ Uvedený soud k tomuto doplnil, že „jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení

správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2009. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místu pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále je ve správním spise založena fotokopie doručky s č. j. MMHK/0677576/2015 P/826/2015/OS1/Mich, tedy správního řízení, v němž byla písemnost adresovaná uvedené osobě doručována. Z doručky je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvního stupně, adresátem byl jmenovaný na adrese P. 15, P. 1. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. Stalo se tak v průběhu dubna 2015.“ Krajský soud v Hradci Králové proto uzavřel, že sdělení osoby L. Y. jako řidiče vozidla bylo obstrukčním úkonem, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat; přičemž tato osoba byla uváděna opakovaně v různých řízeních.

34. Nad rámec uvedeného pak ještě krajský soud doplňuje, že postup žalobce, resp. jeho zástupce ve správním řízení – společnosti FLEET Control s.r.o. – v této věci v zásadě odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti Fleet Control s.r.o. a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Osoba L. Y. je zjevně jako řidič uváděna opakovaně (mimo shora uvedených rozsudků srov. dále např. i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 31/2016-45). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkají objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, respektive jeho zmocněnec společnost FLEET Control, s. r. o. vždy uvede osobu L. Y. (cizince, jenž je zcela nekontaktní) jako osobu řidiče; zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech vždy Mgr. Topol. Tím spíše pak nelze vyčítat správnímu orgánu I. stupně, potažmo žalovanému, že neprováděli rozsáhlé pátrání po panu L. Y.
35. Provozovatel vozidla (žalobce) se přitom své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu I. stupně umožňovaly tuto osobu reálně ztotožnit a kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení. Posouzení této námitky lze tedy uzavřít konstatováním, že postup správního orgánu I. stupně byl správný a zákonný a námitka tak nemohla být důvodná.
36. O další námitce, podle níž správní orgán I. stupně pochybil, jestliže nenařídil k projednání správního deliktu ústní jednání, posoudil krajský soud následovně:
37. Předně, názor žalobce, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je potřeba analogicky k trestnímu řádu a zákonu o přestupcích nařídít ústní jednání vždy, není správný. Byť by krajský soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy a splňovalo tzv. Engelovská kritéria [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 6. 1976, ve věci Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72], nemůže souhlasit s argumentem žalobce a v důsledku ani s jím citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15

A 14/2015 - 35, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.

38. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně nezná institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání proto bylo v rozhodné době potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že *„(ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.“*
39. I Nejvyšší správní soud v již shora citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že *„(s)oulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“* Na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků účinnou od 1. 7. 2017, která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá (viz § 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Důvodová zpráva k novému zákonu k tomu uvádí, *„že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.“*
40. Podle názoru krajského soudu, jak již tento uzavřel i ve zmíněném rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 - 29, tyto závěry přesně dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem, kterého se také zúčastnil. Nad rámec citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu lze navíc poukázat i na další příklady judikatury ESLP, ve kterých tento dokonce akceptoval i situace, kdy se jednání vůbec (tj. ani před soudy) nekonalo. Za klíčový lze považovat zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 11. 2006, ve věci Jussila proti Finsku, č. 73053/01. Přestože se tento rozsudek vztahoval k řízení o daňovém deliktu, lze jej - minimálně pro ilustraci - připomenout i v této věci, která dle přesvědčení zdejšího soudu rovněž nespadá do tzv. tvrdého jádra trestního práva. V uvedeném rozsudku přitom ESLP řekl, že ne všechny

trestní případy si s sebou nesou nějaké významné stigma (mívají tak různou váhu) a dovodil, že v takovém případě je možné úplnou absenci jednání akceptovat. „*Extenzivní interpretace pojmu „trestní (obvinění)“ tak byla ve věci Jussila kompenzována restriktivní interpretací rozsahu garantovaných práv*“ (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 581). Upozornit lze také na rozsudek ESLP ze dne 12. 5. 2010 ve věci Kammerer proti Rakousku, č. 32435/06, jenž z těchto závěrů vycházel.

41. S uvedenými závěry přitom není v rozporu ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, o němž se žalobce opíral. Tento rozsudek se totiž výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy - zmíněný rozsudek devátého senátu ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje; devátý senát ostatně např. v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48 výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není.
42. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat odkaz žalobce na čl. 6 Úmluvy za případný. Obdobně lze reagovat i na údajné porušení čl. 38 odst. 2 Listiny, jehož řádné naplnění lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. K tomu v projednávané věci nedošlo.
43. Samotné dokazování totiž v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni. V projednávané věci správní orgán I. stupně prováděl dokazování mimo ústní jednání, nicméně žalobce (jeho zástupce) o tom řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl v oznámení o pokračování ve správním řízení ze dne 9. 9. 2015, č. j. MR-S 4169/15-ODO KRAL/9. V tomto vyrozumění bylo uvedeno, že dne 12. 10. 2015 v 15.00 hod. v budově Městského úřadu Rosice, na adrese Žerotínovo nám. 1, dveře č. 204, bude prováděno dokazování mimo ústní jednání. O provedeném dokazování, jež ve stanovený den proběhlo, byl vyhotoven záznam, kde bylo popsáno, jaké listiny (šlo o obsah správního spisu) byly k důkazu provedeny (srov. také § 53 odst. 6 správního řádu ve spojení s § 18 odst. 1 téhož zákona). Žalobce (ani jeho zmocněnec) se přitom provádění tohoto důkazu vůbec neúčastnil a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům tak sám rezignoval. Současně bylo v tomto vyrozumění uvedeno, že účast na provádění důkazů je právem účastníka řízení. Nejenže tedy byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, byl přímo upozorněn i na právo se provádění důkazů účastnit. Zmocněnec žalobce (společnost FLEET Control) si nadto jako osoba vystupující opakovaně v celé řadě správních řízení tohoto práva musel být vědom.

V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení jeho procesní práv. Lze tedy uzavřít, že námitka, že ve věci nebylo konáno ústní jednání a že dokazování proběhlo nezákonně, je tedy ryze účelová a bez jakéhokoliv reálného obsahu.

44. Žalobce namítal také nedostatečné – neurčité – vymezení skutku, ze kterého není zřejmé, v jakém směru jeho vozidlo mělo jet. Stejně tak nebylo nijak prokázáno, že k měření došlo v zastavěném území obce. Ani tato námitka není důvodná. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, podle něhož výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Výslovně uvádí, že jízda předmětného vozidla byla zadokumentována dne 6. 3. 2015 v 11:51 hod. na ul. Brněnská 384 v obci Rosice, kdy nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlosti 61 km/h. Krajský soud připouští, že vymezení přestupku nezjištěného řidiče mohlo pro úplnost obsahovat také uvedení směru jízdy předmětného vozidla, nicméně popis skutku lze i tak plně akceptovat. Žalobce ostatně ani blíže nekonkretizoval, v čem přesně spatřoval újmu, jež mu shora popsáním vymezením skutku vlastně vznikla.
45. Nelze přitom ztrácet ze zřetele smysl nároků, jež judikatura klade na výrok rozhodnutí o správním deliktu. Tím je především požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku se skutkem jiným. Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Je přitom fakticky vyloučeno, aby vozidlo žalobce případně jelo na stejném místě, ve stejný čas a stejným způsobem oběma směry. Z praktického hlediska je proto zaměnitelnost skutku žalobce, resp. přestupku řidiče vozidla s jiným zcela vyloučena.
46. Dále je potřeba odkázat také na obsah správního spisu, který celou situaci blíže dokládá. O změření vozidla žalobce vypovídají oznámení o přestupku (výstup z měřicího zařízení), jeho doplnění a především přiložené fotografie. Z těchto podkladů je zřejmé, v jakém čase a místě bylo vozidlo žalobce změřeno, jakou rychlostí se pohybovalo a z fotografie také to, v jakém směru. Z těchto podkladů, a to již ze samotné fotografie, ale také dalších podkladů (jako schválení úseků pro měření městskou policií ze strany Policie ČR) je také zřejmé, že k měření rychlosti došlo v zastavěném území obce

VII. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal krajský soud podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 5. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu